

Danilo Lokar

SRNJAČEK

Danilo Lokar

SRNJAČEK

Ilustrirali učenci OŠ Danila Lokarja Ajdovščina

Ajdovščina, 9. 5. 2012

STARA SRNA, MATI DVEH MLADIČEV, SE JE
PREBUDILA SREDI NOČI. ŽE VES DAN JE BILA
NEMIRNA, VEDELA JE, DA SE BO VREME
OBRNILO. KOMAJ NEKAJ KORAKOV OD NJE
STA LEŽALA NA CESTNEM OVINKU OBA
MLADIČA S SRNJAKOM.

PO HRIBU NAVZDOL SO SE PRIPODILE MRZLE
JANUARSKE MEGLE IN ZABRISALE CESTO. Z
MEGLAMI PA JE UDARILA TUDI BURJA.

MEGLA JO JE ŽE ZALILA, KO JE SRNA REKLA:
"PRAV TEBE JE BILO TREBA!" A KOJ NATO JE
BURJA MEGLO RAZTRGALA.

SRNA JE VEDELA, DA JO SKRIVA MEGLA PRED SOVRAŽNIKI, A DA JE NAD MEGLO GOSPODAR - BIČ, KI GA IMA BURJA V ROKAH. MEGLA SE PLAZI PRI TLEH, BURJA PA HRUMI IN RAZČESUJE GOZDOVE. MEGLA SKRIJE VSE V SVOJIH PONJAVAH. BURJA PA VRISKA IN NE SLIŠI NIČ - KATERA JE BOLJ NEVARNA? KAKOR PASTIR Z DOLGO LESKOVKO ČREDO JE POGANJALA BURJA MEGLO PRED SABO.

MATI SRNA JE OBŠLA MLADIČA IN SRNJAKA IN VIDELA, DA SO ZBUJENI IN LEŽDIJO - KAJ BO?

ZIMA, MRAZ PRIHAJA, BREZNA BODO VRHOVATO PREKRITA S SNEGOM, ODTOD NEMIR - SELITI SE BO TREBA. PROTI SEVERU IN VZHODU BO SNEGA VSE VEČ IN VEČ, GLEDATI BO TREBA, KAKOR GRE SONCE, A TO SE PRAVI NA JUG.

SLADKO JE SPRELETELO SRNO. JUG! TAM SO SREDI ZIME NA TALIH TRATAH ZELENICE IN STUDENCI, KI ŽUBORE, KAKOR TEČE SREBRO, KO SO UKLENJENI GOZDOVI V LEDU IN SNEGU. TAM SO PRISOJNA REBRA, KJER SE GREJEŠ VSO ZIMO. V DALJAVI SE BLEŠČI MORJE KAKOR TOPLJENO ZLATO.

OBA MLADIČA S SRNJAKOM STA BILA NA NOGAH IN ČETVORICA SE JE NAPRAVILA NA POT.

VENDAR, JE MISLILA STARA SRNA, NA SONČNIH POLICAH SO TUDI DRUGE STVARI. TAM SO POZIMI VELIKI LOVI. IZ DOLINE PRIDEJO LOVCI S PSI, IN Psov JE VEČ KOT LOVCEV. LAJEŽ IN CVILEŽ ODMEVATA DO NEBA, SRNE DALEČ NAOKOLI SO NA POHODU IN MED STRELI IN LAJEŽEM BEŽE.

PRI DREVESNICI SE JE POGNALA PO POTI MIMO GOZDARSKE HIŠE, MIMO KAPELICE V KOTU IN SE USTAVILA V BOROVJU POD PREDORI.

ZAVILA JE BURJA. BILA JE DRUGAČNA KAKOR V GOZDOVIH, ZANAŠALA JE. NALETAVAL JE SNEG. ZAMRZLI KOSMIČI SO BILI V OČI, DA JE BOLELO IN BURJA JE ZNAŠALA SNEG V ZAMETE, SRNJAČKU JE SEGAL ŽE DO TREBUHA. MATI SE JE NANJ UJEZILA, KER JE HODIL NA SVOJO ROKO. "DRŽI SE MATER IN OČETA, DOKLER JU IMAŠI!" MU JE OSTRO ZABIČALA.

OČE SRNJAK SE JE OZRL V PREVISNE STENE NA ORLOVICI IN ZDELO SE MU JE, DA LEŽI TAM NA TREBUHU ORJAK IN PUHA V DOLINO. LICA SE MU SVETIJO, A ORJAKOV JE ŠE VEČ IN VSI PUHAJO IZ NAPETIH LIC.

BURJA JE VZDIGNILA DRUŽINO ŽE DRUGIČ IN USTAVILA SE JE ŠELE NAD ŽAGO. TODA PASJE ŠČENE NOTRI NA DVORIŠČU SE JE TAKO ZAGANJALO, DA JE DRUŽINA PREČKALA POTOK IN SE USTAVILA ŠELE VRH GRADIŠKE GMAJNE. A TUDI MED SKALNIMI ŠKRBINAMI NI BILO ODDIHA IN DRUŽINA JE PRIŠLA PRED TRG V DOLINO.

TU SE JE BURJA RVALA Z MLADIM TOPOLOM IN MU STRGALA DVE KORENIKI. KO MU JE IZRILA TRETJO, JE KROŠNJA KREPKEGA DREVESA OPLAZILA MATER IN SRNJAČKA. ŽIVALI SO SKOČILE IN BEŽALE VSAKA SVOJO SMER. A BURJA JE VIHRALA, DA SE NISO MOGLE VEČ USTAVITI.

SRNJAČEK SE JE USTAVIL MED HIŠAMI V VODNEM JARKU, KI JE ŠEL V TOVARNO, A NOGO MU JE ZAČEL OKLEPATI LED IN TEŽKO JO JE REŠIL. PRED NJIM SO MAHALA V VETRU VRATA.

ALI NE BI STOPIL POD MOSTIČEM NOTRI? IN ZA
POZDRAV GA OPLAZI NA PRAGU PERUTNICA
VRAT KREPKO PO BEDRU.

KAKŠNA TIHOTA, KAKŠNA TOPLOTA, MISLI
SRNJAČEK, KO SE OZIRA PO PROSTORU. IN PO
ČEM DIŠI TU?!

PROSTOR JE VISOK. PO STOPNICAH PRIDEŠ NA
ODER, NA NJEM SO VELIKI RDEČI KOTLI,
POLNO CEVI, KAZALCEV, KLJUČEV, PRIJEMAL.
OB STRANI JE SKLADOVNICA PLOČEVINASTIH
ŠKATEL, NA NJIH SO NARISANI RDEČI
PARADIŽNIKI.

NA TLEH, KJER SRNJAČEK STOJI, SO SPET ZABOJI
IN STRAŠNO ŠIROK, USNJEN TRAK VISI SKOZI VES
PROSTOR. SRNJAČEK LEŽE ZA ZABOJE, ZASPI, SE
ZBUDI.

OD VRAT PRIHAJAJO GLASOVI DEKLET. TA
ZAŽENE SUKNJO V KOT, DRUGA JO POBERE IN
POLOŽI K SVOJI. NATO ODNESE VELIK KUP
SUKENJ. DRUGI DEKLETI OTIPAVATA STROJ, ČE
JE ŠE TOPEL, PREMAKNETA KLJUČ IN ŠE DRUGI
KLJUČ. DELAVKA PRITEČE IN POJE: "JAZ PA TI
PA ŽIDANA MARELA -" DRUGA DELAVKA
VZDIGNE ROKO, KAKOR ČEŠ: ZADOSTII!

STROJ ZADRDRRA. DELAVKA POTISKA ZABOJE
PRED SABO. VELIKI STROJ ZAGODRNJA IN PO
PROSTORU SE RAZLIJE PRIJETEN DUH.
GODRNJANJESTROJA NE PRESTANE VEČ.

OB DVANAJSTI PA TILKA ZAKRIČI. KO JE
ODMAKNILA ZADNJI ZABOJ, JE UGLEDALA OB
STENI SRNJAČKA IN ZAVPILA JE. DEKLETA SO SE
RAZVRSTILE, DA SI OGLEDAJO ŽIVALCO.
SRNJAČEK JE LEŽAL ZVIT VASE. KER SO STROJI
NAPREJ BRUNDALI, SO SPET POLNILE
PARADIŽNIKOVO MEZGO, KI JO JE ŠIROKI
TRAKODNAŠAL.

A VSE OČI SO SE OBRAČALE V KOT K SRNJAČKU.

PRINAŠALE SO MU BONBONOV IN PIŠKOTOV IN ISKALE PO TORBICAH, KJE BI BILO ŠE KAJ. SPRLE SO SE MED SABO, KER SI NISO PRIVOŠČILE, KATERA BI SMELA ŽIVALCO STREČI. MENILE SO, DA JI ČOKOLADA IN PIŠKOTI ŠKODIJO. GLEDALE SO, MEDTEM KO SO ROKE HITELE V PRIVAJENEM DELU, KAKO JE SRNJAČEK POLIZAL SLADKO PLOŠČICO.

"ZASTRUPILE GA BOSTE," JE ZAVREŠČALO
DEKLE PRI VELIKEM STROJU, "SRNA POZNA LE
MEHKOTRAVO."

ŠKATLE SO SE POLNILE, ŠIROKI TRAK V TOVARNI
SE JE POMIKAL NAPREJ IN SRNJAČEK JIM JE
KDAJ PA KDAJ POPLAČAL PRIZADEVNOST S
POLNIM POGLEDOM.

KOSO OB TREH ODHAJALE, GA JETILKA ZAVILA
V PLED IN NALOŽILA JERBAS VRH SVITKA NA
GLAVO. SPREMILE SO JO DO DOMA.

SRNJAČEK SE JE V NOVEM PROSTORU
RADOVEDNO RAZGLEDOVAL.

MLADA ŽENA JE NA POSTELJI PODOJILA
OTROKA, KI SE JE KMALU UGREZNIL V
BLAZINAH. V DRUGEM KOTU JE NA POSTELJI
SEDELA STARKA IN NIHALA Z GLAVO
VENINVEN, KAKOR NIHALO PRI URI. TILKA JE
PRISTOPILA IN STARKO PITALA. STARKA SI JE
GLAVO TIŠČALA PRI UŠESIH, KAKOR DA NOČE
SLIŠATI.

Z MRAKOM JE VSTOPILO TILKIN BRATRANEC IN SE ZAGLEDAL V SRNJAČKA PRI ŠTEDILNIKU. REKEL JE: "TO JE PROTI NARAVI!" A SKOZI VRATA JE PAL ANDREJC Z ZARIPLIM OBLIČJEM IN KRIČAL, DA JE PRIŠEL ZARADI DRV IN ZARADI ZIME IN DA NE MORE VEČ ČAKATI. STOPILO JE K SRNI, JO BOŽAL, A SRNA SE JE UMIKALA. VZEL JE CIGARO IZ UST IN JO HOTEL ZATAKNITI ŽIVALCIV GOBČEK.

VSI SO SE ZASMEJALI, A STARKA NA POSTELJI JE MOČNEJE ZANIHALA Z GLAVO.

SRNJAČKU PA TOBAK NI BIL VŠEČ IN IZMUZNIL SE JE V DRUGI KOT. IN STARKI SO SEDAJ ROKE MIRNO LEŽALE NA ŽIVALICI.

“ŽIVAL JE BOLJ PAMETNA OD LJUDI,” JE REKLA TILKA. VSILJIVEC S CIGARO PA SE JE SPET SRNJAČKU PRIBLIŽAL IN TA SE MU JE SPRETNOST IZMUZNIL. TILKIN BRATRANEC JE REKEL: “KDOR ZOPER NARAVO RAVNA, GA ONA POTEPTA.” TILKA PA JENEZAUPNO GLEDALA VANJ.

ANDREJC JE ZOPET ZAČEL O DRVIH IN SILIL S CIGARO V SRNJAČKA.

ŽIVALCA SE JE PORTESLA. TILKA JE VZELA
JERBAS, SRNJAČEK JE KLECNIL, KAKOR DA
HOČE LEČI NARAVNOST VANJ. POTE M JE
ZADELA BREME VRH SVITKA KAKOR POPOLDNE
VTOVARNI.

KO JE ODPRLA VRATA, JE BUTNILA BURJA
VANJO. OBA MOŠKA STA STOPILA ZA NJO.
ANDREJC JE ZAVIL ZA PRVIM OGLOM,
BRATRANEC PA JE POKAZAL BURJI HRBET KOJ
NATO. TILKA JE SUKALA JERBAS V PIŠU, KAKOR
DEŽNIK V NALIVU.

KO JE PRIŠLA V KLANEC, JE BREME ODLOŽILA. SRNJAČEK SE JE POSTAVIL NA NOGE, A SE NI ZGANIL Z MESTA. ALI SE NI MOGEL LOČITI? TUDI KO GA JE S PLOSKO ROKO PO BEDRU, JE ŠE ČAKAL. ŠELE KO JE POBRALA ŠIBO IN ZAMAHNILA, JE POSKOČIL. DOLGO JE ZRLA ZA NJIM.

BURJA IN TEMA STA POJEDLI SLED ZA SRNJAKOM. ŽIVALCA PA JE V BURJI IN TEMI NAŠLA OČETA SRNJAKA IN MATER IN BRATCA. OD NJIH GA JE LOČIL TISTI IZRUTI TOPOL, KO JE TAKO OPLETAL V VIHARJU.

Ilustracije: Pia Trošt, 5. r
Janja Tonja, PP
Lara Oraščanin, 3. r
Laura Brecelj, 3. r
Ema Brecelj, 3. r
Tara Pahor, 5. r
Jakob Sartori, 5. r
Tadej Brecelj, 1. r
Metod Naglost, 3. r
Rei Marc, 2. r
Pia Brecelj, 3. r
Teja Medvešček, 5. r
Sanja Dumenčič, 2. r
Maruša Vrtovec, 3. r
Gregor Krapež, 2. r
Iza Kranjc, 5. r
Jurij Marcos Marc, 5. r
Nika Troha, 1. r
Aida Topalović, 3. r
Maruša Kos, 5. r

Obdelava
in oblikovanje: Peter Avbar
Vladimir Bačič
Anuša Blažko
Jasmina Putnik

Mentorici ilustracij: Nataša Rupnik
Anuša Blažko

Tisk: GK Grafika, Ajdovščina

Založnik: OŠ Danila Lokarja Ajdovščina, maj 2012
220 izvodov

Nosilci avtorskih
pravic: Projekt je podprla Občina Ajdovščina

Miha Lokar, Špela Kern in
OŠ Danila Lokarja Ajdovščina

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-32

LOKAR, Danilo, 1892-1989
Srnjaček / Danilo Lokar ; ilustrirali učenci OŠ Danila Lokarja Ajdovščina.
- Ajdovščina : Osnovna šola Danila Lokarja, 2012

ISBN 978-961-269-736-5

262286592

DANILU LOKARJU ...

»Dom je jezik.« je nekdaj zapisal
ajdovski pisatelj, ki je v besedi
ovekovečil svoj odnos do doma –
Ajdovščine, njene ožje in širše
okolice, do njenih ljudi, narave.

V njegovo čast in za naš spomin
so učenci Osnovne šole Danila
Lokarja ilustrirali in s tem ponovno
oživeli zgodbo "Srnjaček".

Ajdovščina, 9. maj 2012

